

Мерехтлива Зірочка

Василь Сухомлинський

В одному місті у великому будинкові жило багато дівчаток. Серед них була й Маленька Горбата. Хоч уже й піддівок, але не вдалася зростом.

Як і її ровесники, вона виходила у двір погуляти. Виходили з будинку й три дівчини красотиці: Синьоока Красуня, Блакитноока Красуня й Чорноока Красуня.

Кожна з них була певна, що саме вона гарніша за всіх на світі і що всі повинні захоплюватися її красою.

Маленька Горбата пильно дивилася на котрусь із трьох красунь. Як їй хотілося віддати свою любов!

Вона підходила до котроїсь, пробувала гратись, але ніхто з них не звертав на Маленьку Горбату ніякої уваги. Наче її й на світі не було.

Бачила, що немає у них взаємності, й дуже страждала. Вона не могла жити, щоб не любити когось.

І от вона полюбила далеку Мерехтливую Зірочку.

Маленька Горбата побачила її на вечірньому небосхилі й прошепотіла свої полум'яні слова:

— Будь моєю, Мерехтлива Зірочко! Я люблю тебе й хочу, щоб мене любили.

Зірочка була незбагненне далеко, вона мигтіла маленькою, ледве помітною іскоркою, але сила любові Маленької Горбатої була така велика, що, уявіть собі, Мерехтлива Зірочка відповідала:

— Добре, Маленька Горбата. Я буду твоєю.

На душі в Маленької Горбатої зайнялося велике щастя. Вона глянула у вічі Синьоокої Красуні, Блакитноокої Красуні й Чорноокої Красуні, глянула й жахнулася від почуття жалю до них.

Маленька Горбата прошепотіла:

— Які ви нещасні, дівчата.